

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Den hvide races ubesungne helte

Del 3

William Dudley Pelley

I sin profetiske roman, 1984, forestillede George Orwell sig den slags samfund, som Amerika hurtigt er ved at blive. Et motto i denne "fremtidige" tid var: "Den, der kontrollerer nutiden, kontrollerer fortiden, og den, der kontrollerer fortiden, kontrollerer fremtiden." En del af denne tankekontrol blev hjulpet på vej af Hu-kommenshullet. Det var en forbrændingsovn, hvor man smed alle de informationer om fortiden, som man mente var skadelige for Big Brother-systemet. For at demonstrere, hvor meget det jødekontrollerede establishment i vores land ligner det i 1984, præsenterer vi historien om William Dudley Pelley.

Selvom han var leder af en massebevægelse, der skabte overskrifter i hele 1930'ernes årti, er hans navn totalt ukendt i dag, undtagen for en håndfuld forskere. Bortset fra sjældne, flygtige henvisninger til ham i nogle få historier om depressionstiden, findes der ingen bøger om hans dramatiske liv; ikke engang nogen avis- eller tidsskriftsartikler. Hans fotografi kan ikke findes uden for siderne i *The New Order*; heller ikke fotografier af hans titusindvis af tilhængere, selvom både hans og deres billede dominerede datidens nyhedsudsendelser og publikationer. Hans taler er uopdrivelige, selv om de blev hørt af millioner, nogle gange over landsdækkende radioudsendelser. Han tiltrak sig venskab fra legendariske helte som Charles Lindbergh og had fra legendariske skurke som Franklin Roosevelt.

Sinclair Lewis skrev en roman i fuld længde, *It can't happen here*, baseret på hans liv. Sammen med værker af Theodore Dreiser, H.L. Mencken, F. Scott Fitzgerald og andre koryfæer fra 1920'erne indgik hans bøger i collegepensum i spidsen for den moderne amerikanske litteratur. Alligevel er der ingen af hans titler, der indgår i et college-kursus i Great Books i dag. Han var en af de vigtigste skabere af stumfilm og forfatter til klassiske filmstykker som *Klokkeren fra Notre Dame*. På trods af mandens ubestridelige indflydelse på sin samtid, er hans navn blevet grundigt slettet fra samtidshistorien, hans bøger (værre end forbudt eller brændt) er ikke blevet udgivet, og hans politiske resultater er gået i glemmebogen.

Da jeg forsøgte at finde materialet til denne artikel, fandt jeg efter måneders efterforskning ud af, at hans eneste biografi blev skrevet for 18 år siden, en obskur universitetsafhandling af en fjendtlig kandidatstuderende. Nogle spredte fragmenter af yderligere data kom fra kopier af Pelleys egne publikationer via støvede biblioteksarkiver. Alt om ham er blevet smidt i et ægte hukommelseshul, ikke mindre grundigt i sin ødelæggelse, men langt mere virkeligt end Orwells model. Den jødiske storebror, som sletter al information om William Dudley Pelley, er den samme kontrollør af fortiden, som sørger for, at der er masser af skolebøger og pseudo-dokumentarer til tv og film, som hylder "storheden" hos Martin Luther King, Jr. eller Malcolm X. Hvad kunne Pelley have gjort, som ramte kosher-systemet så meget i hjertet, at det udløste en så omfattende indsats for at slette al viden om hans eksistens fra den amerikanske bevidsthed?

Rædsel i Rusland

William Dudley Pelley blev født i Lynn, Massachusetts, den 12. marts 1890 i yderste fattigdom. Det eneste, han kunne huske fra sin barndom, var, at han var "evigt sulten og usselt klædt". I modsætning til apologeter for negrenes uduelighed, afskrækkede modgangen ikke den unge William fra at gøre noget ud af sit liv. For ham var armod ikke en undskyldning for dovenskab og fiasko, men en katalysator for forbedring. Mens han stadig var i de tidlige teenageår, fandt han et usselt job på en tissue-fabrik, hvor han arbejdede i lange, kedelige timer for meget få penge. Men han sparede sine småpenge og uddannede sig ved at læse ved enhver lejlighed. Læsning var hans eneste lidenskab og flugt fra ungdomsårenes slid og materielle forarmelse. Han elskede især de klassiske amerikanske forfattere Foe, Emerson, O'Henry osv. - og drømte om at blive forfatter. Da han gik i 8. klasse, var han bedre uddannet end de fleste universitetsstuderende og begyndte at realisere sin drøm, da han blev ansat som juniorreporter på Springfields Homestead-

avis. Selvom hans indkomst næppe var bedre end hans løn på tissue-fabrikken, giftede han sig i 1911 og blev velsignet med en lille pige året efter. Hun døde dog omkring sin treårs fødselsdag. På trods af sin "frygtelige sorg", eller på grund af den, arbejdede han hårdere på sit håndværk end nogensinde, hans ry som en reporter med ekstraordinære beskrivende evner voksede, og for første gang i sit liv var han økonomisk komfortabel. I de følgende år blev hans artikler i landskendte magasiner som *Red Book*, *Colliers* og *The Saturday Evening Post* beundret af millioner af læsere.

Ved slutningen af Første Verdenskrig var Pelleys prestige så stor, at hans forlægger bestilte ham som udenrigskorrespondent på opgave i Østeuropa. Med en generøs udgiftskonto og den diplomatiske rang som "konsulær kurér", som den amerikanske regering havde tildelt ham, rejste han til Rusland i begyndelsen af 1918. For ham var hans opgave et sjovt eventyr, en velbetalt spøg og en chance for at holde ferie i udlandet. Det viste sig at være noget langt mere. Indtil sin skæbnesvangre rejse var Pelley en glad, fremadstormende forfatter uden nogen egentlig overbevisning. Som han huskede det mange år senere, forvandlede oplevelsen ham "fra en ubeskrevet forfatter til en grim korsfarer."

I to år tilbagelagde han 8.000 miles med tog og på hesteryg gennem Sibirien, ind i Ukraine, over stepperne i det centrale Rusland, ind i Fjernøsten og gennem Asien til Japan. Gennem alle disse omfattende rejser var han et personligt vidne til den kommunistiske revolution. Han så bondekvinder korsfæstet til stalddøre og en skolestue, hvor læreren og alle eleverne var blevet slået ihjel, og deres hjerner var sprøjtet mod tavlen. Der var hele landsbyer, der var blevet affolket af mord, med lig, der hang fra hver eneste lygtepæl og kvalt de nærliggende vandløb. Ofrene var sjældent militærfolk eller politisk involverede på nogen måde. De var almindelige mennesker, for det meste bønder og fabriksarbejdere. Sådanne forfærdelige syn, som han mødte overalt, hvor de røde passerede, fik ham næsten til at miste forstanden. Men de var så almindelige, at han gradvist blev vant til det hav af blod, som han rejste igennem hver dag.

Han lærte på første hånd, at kommunismen ikke var en ideologi, men blot en organisation af de værste kriminelle elementer ledet af jøder med det formål at ødelægge det ikke-jødiske samfund. Dette var ingen spekulation. Stort set alle de kommissærer, han kendte (nogle af dem interviewede han), var jøder, mens størstedelen af deres aktivister var almindelige mordere og perverse stoddere, der var blevet "befriet" fra fængslet. De var motiveret af had, magt og hævn, intet andet. Alle deres slogans om "lighed" og "fred" var gennemskuelige løgne for at

narre tankeløse liberale blandt det russiske folk, deres ofre. Berusede af succes pralede jøderne åbenlyst af deres planer om verdenserobring ved at skabe den samme form for splittelse i andre ikke-jødiske lande. De fortalte Pelley, at Rusland blot var et springbræt, en base for international subversion. Selv deres falske "kommunisme" var fuldstændig overflødig, ligesom deres egne tilhængere, som de aldrig tøvede med at massakrere ved det mindste indfald. Deres langsigtede mål var en verdensregering, hvor ikke-jøderne blev villige slaver, der drev en international økonomi med deres genialitet og arbejdskraft, mens det jødiske folk dominerede alle vigtige magtpositioner. "Efter Rusland," grinede en fedtet kommissær til Pelley, "så Europa og senere Amerika!"

"Hurra for Hollywood!"

Før sin politiske opvågning i udlandet vidste han intet om jøderne, hørte dem aldrig blive diskuteret derhjemme, mens han voksede op, og tænkte højest på dem som medlemmer af en ikke-kristen religion. Da Pelley vendte tilbage til USA som en forandret og rystet mand, afleverede han sin rapport til repræsentant Louis F. McFadden fra Pennsylvania i 1920. Politikeren blev så forskrækket over det, han hørte, at han personligt læste *Zions Viser Protokoller højt* i kongressen og officielt indførte dette vitalt vigtige dokument i *kongresprotokollen*. (Protokollerne repræsenterer en dagsorden for at bringe jødiske ledere i positioner med politisk og økonomisk dominans over det ikke-jødiske samfund. Protokollerne blev forudsigeligt nok fordømt som svindel af hysteriske jøder, men de blev verificeret så sent som i 1984, da Lincoln og Bladgetts populære bog om gralslegenden, *Holy Blood - Holy Grail, fastslog* deres historiske rødder). Kort tid efter blev Pelley præsenteret for en embedsmand fra justitsministeriet og Robert Sharpe, chef for udenrigsministeriets efterretningstjeneste. De fortalte ham, at hans oplevelser blev fuldstændig bekræftet af deres mange filer om jødisk agitation i Rusland og USA. At disse regeringsfolk var så åbenmundede, er en afslørende indikation af, hvor meget politisk magt jøderne har akkumuleret i de sidste 75 år; det er i dag helt utænkeligt, at nogen amerikansk politiker så meget som ville antyde at kritisere den jødiske trussel.

Der syntes ikke at være noget, der kunne standse "den historiske uundgåelighed" af den kosher én-verden, som Karl Marx havde lovet. Pelley tog tilbage til sit hjem i Vermont og forsøgte at glemme det "bad af rædsel", som han vidste langsomt omsluttende civilisationen. Han følte sig rastløs og frustreret og blev ubeboelig, så meget, at han og hans kone blev skilt. Det var de brølende tyvere, hvor amerikan-

erne blev grebet af hedonismen i efterkrigstidens velstand. Folk levede for fornøjelsens skyld og lod alvorlige problemer tage sig af sig selv. Felly var heller ikke immun over for sin tidsånd. I et forsøg på at flygte fra sin egen samvittighed flygtede han til Hollywood i Californien, hvor hans ry som forfatter kom ham i forkøbet, og han blev ansat som manuskriptforfatter hos M.G.M. og Universal Studios. Han arbejdede på højtryk og skrev manuskripter til tidens førende film. Han skrev endda manuskript til en filmversion af sin egen novelle, *The Shock*, som blev et øjeblikkeligt hit. Hans arbejde var af så høj kaliber, at han snart blev en af de mest respekterede og bedst betalte forfattere i Hollywood. Hans biograf skrev, at hans værdsatte manuskripter til stumfilmens førende skuespillere "hjælp med at etablere Lon Chancys ry og skabte et venskab mellem de to mænd". Ud over Chancy hævdede han, at han konstant havde adgang til Theda Baras, Chester Conklins og andre berømte skuespilleres, producenters og instruktørers hjem."

Selv om han havde travlt med at leve livet i Hollywoods high society, fandt Pelley tid til at skrive romaner, som katapulterede hans navn ind på de højeste niveauer af moderne amerikansk fiktion. Både *The Greater Glory* (der hylder de enkle værdier i livet i en lille by i New England) og *The Fog* (en kærlighedshistorie) var bestsellere og blev rost til skyerne af kritikerne. Han blev sammenlignet med F. Scott Fitzgerald og betragtet som mindst lige så god som Sinclair Lewis. Men penge og anerkendelse gav ham ikke indre fred. Ironisk nok flygtede han oprindeligt fra østkystens realiteter til Hollywoods fantasifabrikker, kun for at finde sig selv midt i en overvejende jødisk filmindustri, der perverterede filmkunsten til kosherpropaganda, som "bedøvede, bedøvede og generelt snød" publikum. "Mens ikke-jøder koncentrerede sig om kreativitet," sagde han, "begyndte buntmagere fra Second Avenue og buksepressere fra Milwaukee at åbne studier for at fotografere dåsedramaer." Han skammede sig inderst inde over at have haft noget at gøre med Hollywood-illusionen, da han så den jødiske skygge falde over sit eget land, ligesom den havde gjort i Rusland.

På højdepunktet af sin karrieresucces og sin følelsesmæssige uro blev han den 29. maj 1928 pludselig og uventet konfronteret med en dybt bevægende personlig oplevelse. Han skrev om den i *My Seven Minutes in Eternity*, som solgte 90.000 eksemplarer. Inden 1930 modtog han mere end 20.000 breve fra sine læsere. På trods af pamflettens fænomenale succes afslørede forfatteren kun få detaljer om sin oplevelse, ud over at han insisterede på, at synkrone begivenheder af personligt betydningsfulde "tilfældigheder" er hændelser i alles liv, der forbinder os med en guddommelig plan. Pelley havde aldrig før været en religiøs mand, og han var ikke Sankt Paul, der blev ramt af Guds hellige lyn. Hvad der end skete med ham,

ser det ud til at have været ikke ulig den vision, en ung Hitler havde af sit liv, da han som 15-årig studerende i Linz, Østrig, fik et glimt af sin fremtidige mission i en opførelse af Wagners musik. Sådanne personligt betydningsfulde hændelser er slet ikke så sjældne, men forekommer normalt hos revolutionære personligheder af høj rang. Under alle omstændigheder indså Pelley, at han spildte sin tid med "at lave film", som blev mere og mere anti-jødiske, og han besluttede sig for at bruge resten af sit liv på meningsfuldt arbejde, hvad det så end måtte være. Han var klar til storhed, følte han, men manglede enhver fornemmelse af retning.

Mest af alt ønskede han at gøre noget værdifuldt for sin ariske race og den vestlige kultur. Han var ikke uvidende om den nationalsocialistiske revolution, der foregik i Tyskland, men han mente, at den umuligt kunne sejre over jødernes enorme magt. Han huskede, hvordan den slimede kommissær i Rusland havde profeteret, at Europa ville blive det næste offer. Han studerede *Mein Kampf* og spekulerede på, om de principper, der var så klart formuleret deri, kunne anvendes i USA. Det virkede for godt til at være sandt. Næste år kollapsede 1920'ernes falske velstand med den store depression. USA gik bankerot, og landets befolkning oplevede for første gang ægte frygt. Da millioner af bittert desillusionerede amerikanere lod sig narre af en spirende kommunistisk bevægelse og Franklin Roosevelts gennemskuelige løgne, blev Pelley forfærdet over at genkende det samme mønster af masseomvæltning, som han havde været vidne til i Rusland, og som blev gentaget i hans eget land.

Sølvlegionens fødsel

Men da Adolf Hitler blev valgt til magten den 30. januar 1933, blev Pelley torden-skjoldet. Det umulige var sket. I det mindste et sted i verden havde et ikke-jødisk folk taget sig sammen i kampen for deres racemæssige eksistens. De almægtige jøder var trods alt blevet besejret. Hvis hvide mænd kunne redde deres folk i Tyskland, kunne det samme lade sig gøre her. Allerede næste dag grundlagde Pelley *Silver Legion*, der af de fleste historikere betragtes som den første ægte nationalsocialistiske organisation i USA. Det er sandt, at rødderne til *American-German Bund* gik ti år tilbage. Men det var hovedsageligt en broderskabsgruppe uden politiske mål, bortset fra, meget senere, at bevare freden mellem Amerika og Det Tredje Rige. *Silver Legion* begyndte som noget helt andet. Fra starten var dens mål at opnå politisk magt, en dag at blive USA's regering og etablere en folkestat baseret på grundprincipperne i *Mein Kampf*. Endnu vigtigere end disse åbenlyse politiske og filosofiske mål, ville en ny ånd, den hvide races dynamiske vilje,

blive hidkaldt for at inspirere amerikanerne som aldrig før.

Fra starten stod Pelley dog over for et alvorligt dilemma: Han ønskede klart at identificere sin organisation som nationalsocialistisk, men han var også ivrig efter at få den til at fremstå så amerikansk som muligt. Selvom han elskede svastika-symbolet og forstod dets panariske betydning, vidste han også, at det nu var en fremmed magts officielle emblem. Han ønskede ikke at skabe det indtryk, at han var agent for et andet land. I stedet for det gamle krogede kors valgte han bogstavet "L" som symbol for sin nye organisation. Det var nemt at gengive under forskellige omstændigheder og stod for kærlighed til den ariske race, loyalitet over for den amerikanske republik, befrielse fra jødedommen og selvfølgelig selve *Sølvlegionen*. Han designede personligt dens flag, en firkantet, hvid fane med et stort L i skarlagensrødt. I de næste ni år ville det blive set af millioner af amerikanere, båret i voldsomme gadekampe og hejst over hver eneste stat i Unionen.

Men i begyndelsen vidste Pelley ikke rigtig, hvor eller hvordan han skulle starte, ud over at skabe sit første symbol. Til sidst faldt han tilbage på sine skrivefærdigheder og udgav en tabloidavis, *Liberation*, for egen regning. Den skabte sensation og blev nærmest en succes fra den ene dag til den anden ved at tiltrække ikke bare talrige økonomiske støtter, men også udtryksfulde skribenter som ham selv og først et dusin, så hundreder og snart tusinder af arbejdsløse mænd, der var ivrige efter at sælge publikationen fra gaden. I jødiske byer som New York og Washington D.C. blev disse tidlige aktivister angrebet af kosher-mobber, så den samme fjende, som gjorde Hitlers stormtropper nødvendige, var også ansvarlig for *Silver Shirts'* opståen. Pelleys valg af navn var en åbenlys reference til det tyske SS, men deres tilstedeværelse ved avissalg og offentlige taler var ikke mindre vigtig. På så kort tid blev *Sølvskjorterne til Sølvlegionen*. Langt de fleste legionærer var på ingen måde lænestolsrevolutionære, men hårde gadekæmpere fra fabrikker, kontorer og gymnasier og universiteter. Mange var også tidligere soldater, forrådte veteraner fra den falske "Krig for at afslutte alle krige". De gennemskuede depressionens jødiske natur og betragtede F.D.R. som den mest jødiserede præsident, landet nogensinde havde været udsat for. Mest af alt ønskede de at feje det liberal-kapitalistiske-demokratiske fupnummer til side og i stedet opbygge en fri republik med lykkelige borgere, der var dybt bevidste om deres racemæssige arv. For at nå det mål stræbte de efter at opbygge en reel politisk bevægelse, der seriøst sigtede mod at indsætte deres ledere ved hjælp af lovlige, forfatningsmæssige midler.

Deres uniformer bestod af en kasket, der var identisk med den, Hitlers stormtrop-

per bar, blå fløjlsbukser, leggings, slips og en sølvfarvet skjorte med et rødt "L" over hjertet. For at opveje deres europæiske udseende undlod *sølvskjorterne* aldrig at flage med Stars and Stripes side om side med Legionens flag, og deres officielle hymne var en pro-arisk tekst sat til den berømte march fra borgerkrigen, *Battle Hymn of the Republic*. "Sølv symboliserer renheden i vores kamp", annoncerede Pelley, "og renheden i vores race!" Således begyndte det, han kaldte "det store maraton" og fremmanede billeder af Thermopylæ - "den ultimative kamp om eksistens mellem den ariske menneskehed og jødedommen."

I slutningen af 1933 var Legionens vækst intet mindre end ekstraordinær. Enheder skød op over hele landet, da Pelley fandt ud af, at han talte lige så veltalende, som han kunne skrive. I 1936 var han en landskendt offentlig person, som allerede havde talt til hundredtusinder af landmænd, studerende, husmødre og, som oftest, arbejdsløse over hele landet. Som han engang beskrev i *Liberation*: "Mænd i de små byer bliver pludselig galvaniseret af de gennemtrængende lyde fra *Silver Bugles* (navnet på et tromme- og hornkorps i *Silver Legion*). De løfter deres nakker op fra hovedbøger og drejebænke. Bølgende flag går forbi duggede vinduer, hvor de har betragtet verden med stigende surhed under denne meget succesfulde jødiske depression. De går ud på fortovene og ser de fineste eksemplarer af amerikansk manddom gøre noget for at lindre massernes vrede. De ønsker at spille deres rolle." Ligesom den voksende legion af hans tilhængere følte han sig som nationalsocialistisk aktivist "som en del af selve essensen og fiberen i mit lands nuværende historie." Hans budskab var den enkle sandhed: "Det kapitalistiske demokrati har fejlet, men ud af dets rådne rester kæmper dets monstrøse afkom, kommunismen, for at blive født. Det russiske folk formåede ikke at knuse dette monster i dets skød og led forfærdeligt. Jeg ved det, jeg så det ske. Det samme er ved at ske her. Det er ikke en kamp for kapitalisme eller kommunisme, men mellem den hvide civilisation og jødedommen."

Sølvskjorter på march!

Pelleys organisering af *Sølvlegionen* var unik. Selvom der var permanente barakker til *Silver Shirt*-træning, og lokale enheder blomstrede i de fleste stater og i alle regioner i USA, var der ingen central hovedkvarterbygning. I stedet styrede Høvdingen, som han populært blev kaldt af sine tilhængere, legionen fra sin Ford touring car. Han opholdt sig aldrig et sted i mere end højst et par uger, men var konstant på farten, rejste fra det ene hovedkvarter til det andet og arrangerede udendørs stævner og massemøder undervejs. Faktisk brugte han flere biler om år-

et, for han blev kørt forbløffende 30.000 km om året. Der, hvor han tilfældigvis var på besøg på det tidspunkt, var det nationale hovedkvarter, hvorfra han foretog alle sine telefonopkald til andre hovedkvarterer. Dette ekstremt mobile lederskab bandt de forskellige enheder meget tæt sammen og gav Pelley en enorm forståelse for amerikanere på alle niveauer, i alle dele af landet, samtidig med at det gjorde ham til en personligt kendt statsmand for millioner af mennesker.

Hans plan for at opnå magt var åben og direkte: Først ville han gøre sine medborgere bekendt med *Silver Legion*-programmet. Derefter ville han deltage i det næste præsidentvalg i en enkelt stat for at få den erfaring, han og hans aktivister havde brug for til at forstå praktisk politik. Med denne træning fra det virkelige liv ville han gøre et seriøst forsøg på at vinde det nationale valg i 1940. Derfor var hans støtte så udbredt i Washington State, at hans navn blev placeret på præsidentens stemmeseddel takket være *Silver Shirts'* hårde, dør-til-dør kampagnearbejde, som indsamlede tusindvis af underskrifter på deres cirkulerende underskriftsindsamlinger. (Her er min research gået i stå, da jeg ikke har kunnet finde nogen kilder, der beskriver den vælgerrespons, han vandt. Jeg konkluderer, at den må have været betydelig af grunde, som snart vil blive klarlagt).

F.D.R.'s genindsættelse som præsident bragte "konflikten mellem de lyse og mørke kræfter på jorden" tættere på - en profeti om den kommende krig mod Det Tredje Rige, som Pelley fremsatte i sin første nationale radiotale. Hans valgkampagne tredoblede *Silver Legions* medlemstal og vandt nogle vigtige personer, herunder George van Horn Moseley, en pensioneret general i den amerikanske hær, kongresrepræsentant Jacob Thorkelsen, Charles A. Lindbergh Jr. og Walt Disney. De deltog alle i hans offentlige møder, og nogle af dem delte talerstol med høvdingen. Han var overbevist om, at med denne form for støtte på højt niveau og den åbenlyse accept fra millioner af almindelige amerikanere, havde *Silver Legion* en stor skæbne foran sig. Som hans biograf skrev: "Pelley så frem til en verdensakse, centreret i et ariseret Washington og sikret i begge ender i Berlin og Tokyo. Så længe Kina vaklede på randen af at blive Stalins satellit, forsvarede de japanske hære i Manchuriet civilisationen mod kommunismens snigende slange." Efter at have boet i Japan i nogen tid kom Pelley til at respektere japanerne dybt som bolværket i Fjernøsten mod Sovjetunionen. Han var derfor forfærdet over Roosevelt's forsøg på at drive Japan ud i en katastrofal krig, som ville åbne døren på vid gab for kommunistisk ekspansion i Asien. Høvdingen viste sig også her at være alt for profetisk, hvilket de forkrøblede amerikanske veteraner fra Korea og Vietnam kan bevidne.

Da præsidentvalget i 1940 nærmede sig, blev *Sølvskjorterne*, som nu var 100.000 (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), taget meget alvorligt af F.D.R., som så Pelley som en dødsensalvorlig kandidat; høvdingen ville måske ikke komme ind i Det Hvide Hus, men han kunne kontrollere nok stemmer til at svinge valget væk fra demokraterne. Roosevelt's popularitet var allerede dalende, så han kunne ikke risikere at blive genvalgt og beordrede FBI til at "efterforske" Pelley. Justitsminister Frank Murphy vægrede sig ved den åbenlyse politiske forfølgelse og undskyldte over for præsidenten, at det ville være en fejl at gøre "*sølvskjorterne til* martyrer." Martyrer, schmartyrer - det demokratiske embede stod på spil, så han beordrede, hvad Pelley kaldte sine "ikke-jødiske satrupper" til at gøre livet surt for *sølvskjorterne*. Deres afdeling i North Carolina (legionens største hovedkvarter og det tætteste, de kom på et nationalt kontor) blev ransaget af føderale sheriffer, dens ejendomme, herunder trykpresser, blev konfiskeret, dens beboere arresteret og fængslet på en række opdigtede anklager, som alle blev afvist, men først efter lange måneder med økonomisk drænende retssager. Alligevel blev ingen af de konfiskerede materialer, såvel som selve den lovligt ejede bygning, returneret til de forarmede *Silver Shirts*; de fik at vide af den smilende dommer, at de havde ret til at sagsøge regeringen for skader.

Lige efter razziaen i North Carolina opfordrede kongresmedlem Dickstein (New York) til et nationalt forbud mod offentlig fremvisning af *Silver Shirt*-uniformen. Chefen var hurtig til at svare: "Enhver jøde, der tror, at han kan fortælle mig, hvilken slags skjorte jeg kan have på, eller at jeg ikke kan have et skarlagenrødt L på den, vil få et slag på næsen, som han vil huske, indtil han lander i Abrahams skød!" Som selv hans usympatiske biograf indrømmer, "havde Pelley grund til at tro, at han blev chikaneret. "

Chikanen tog til, og han blev anklaget for skatteunddragelse. Selvom han vandt over den politisk motiverede anklage, saboterede de store udgifter og den tid, det tog at forsvare sig mod den forestående fængsling, hans kampagne i 1940. På det tidspunkt (november) virkede USA's involvering i den voksende konflikt mod det nationalsocialistiske Tyskland næsten uundgåelig. Derfor ændrede Pelley legionens retning fra at stille op til valg til at modsætte sig Roosevelt og hans jødiske krigsmagere. *Sølvskjorterne* sluttede sig sammen med *American-German Bund*, *Ku Klux Klan* og mange andre patriotiske organisationer, store som små, og gik sammen om at mobilisere en massemodstand mod fred. Også her beviste høvdingen sin evne til at vinde millioner, da nationale meningsmålinger foretaget kun en uge før Pearl Harbor viste, at mere end tre fjerdedele af det amerikanske folk var imod krig med aksemagterne, medmindre USA blev angrebet fysisk.

Hvordan Roosevelt skabte denne forudsætning, som er veldokumenteret i nogle af de bøger, *The New Order har sat til salg*, er for kompliceret til at blive genfortalt her. Efter at Amerika endelig gik ind i krigen, var Pelley sønderknust over det, han så som sit lands gliden ned i afgrunden. Hans livsværk de sidste ni år, hele *Silver Shirt*-organisationens vidunderlige succes og dens entusiastiske græsrodsstøtte, syntes forgæves. Han opløste legionen, selv dens avis; hvad kunne han ellers gøre?

Han giftede sig igen i 1935, men tilbragte ikke meget tid sammen med sin nye kone, som han havde en datter med. Pelley var tæt på at blive fortvivlet og tog med dem til den lille by Nobelsville i Indiana, hvor han ønskede at glemme den verden, han havde forsøgt at redde. Hans år med selvopofrelse virkede som "et utaknemmeligt job, hvor man stræber efter at bringe en vision til menneskeheden, som menneskeheden er sammensat." Men hans kone, Helen, og nogle af hans nærmeste kammerater opfordrede ham til at fortsætte, ikke at give op, på trods af det værste, der var sket. Noget opmuntret ønskede han en personlig forsikring fra den nye justitsminister Biddle om, at han ville få lov til at offentliggøre sine synspunkter, så længe han ikke underminerede krigsindsatsen. Biddle gav ham sit æresord på, at Pelley kunne publicere uden frygt for begrænsninger. Selv om landet var i krig, var retten til ytringsfrihed forfatningsmæssigt garanteret.

Et pro-Hitler navneopråb i krigstidens Amerika

Midt i det krigshysteri, der hærgede nationen, lancerede han et nyt magasin, *Roll Call*. Det var kompromisløst nationalsocialistisk, og dets berømte redaktør og *Silver Shirt*-skribenter var uden undskyldning. De dokumenterede den olieembargo, Roosevelt havde pålagt japanerne før krigen, og som tvang dem til at se deres økonomi blive kvalt eller risikere en krig for at frigøre sig fra USA's dominans. F.D.R. ønskede krig for at redde sin egen vaklende "New Deal"-økonomi ved hjælp af den slags masseproduktion, som kun krigstidsindustrien kunne levere. De røde ønskede krig for at redde det døende sovjetiske slaveimperium fra Hitlers hære. Jøderne ønskede krig for at bevare det kapitalistiske/kommunistiske skalkeskjul, som de med så stor succes havde påtvunget ikke-jødiske folkeslag over hele verden. Det værste af det hele var, at de narrede amerikanere ved at føre krig mod de nationalsocialistiske lyskræfter gjorde det muligt for de samme kræfter af indre forfald, som rådnede det tyske samfund op, før Hitler rensede det, at slå rod i vores eget land.

Pelley sendte eksemplarer til gennemsyn inden udgivelsen til justitsministerens kontor for at få regeringens godkendelse. Biddle kunne tillade sig at virke stor-sindet, så sikker som han var på, at den sidste af *Sølvlegionen* ville blive hejst op på sit eget petard af de "patriotiske" amerikaneres krigshysteri. Men han var forbløffet over at høre, at *Roll Call* var en utrolig succes! Langt fra den folkelige fjendtlighed, som han havde regnet med ville overvælde Pelley, dukkede den lille, frække publikation op overalt. Og folk var åbenlyst enige med den berygtede redaktør. Det mest alvorlige var, at "mange eksemplarer blev fundet blandt amerikanske soldater på alle krigsskuepladser", ifølge Pelleys biograf. I marts 1942 blev oplaget først fordoblet og derefter firedoblet. I løbet af sandsynligvis ikke mere end fem uger voksede *Roll Call med* en fænomenal hastighed. Det var tydeligvis ikke alle, der lod sig lokke af propagandafabrikkerne i Hollywood, der var besat af kosher-filmskabere med "Rothschilds huse og Roosevelt i shorts, nazispioners bekendelser og Stalin i pyjamas, dramaer om bøller, der skyder den ikke-jødiske civilisation i smadder, folkemængder, der stormer diverse Bastiller, og New Dealere, der tager det første spadestik til privathuse til milliarder af dollars", som Pelley skrev dengang. "Vi er gået i krig, fordi den egoistiske jødiske politik, der er blevet påtvunget vores land, har skubbet USA tilbage til randen af bankerot."

Sidst på vinteren blev han indtrængende kontaktet af en amerikansk flådeofficer, som havde været udstationeret i Pearl Harbor den 7. december. Manden sagde, at F.D.R. havde løjet for det amerikanske folk om angrebet og fortalt dem, at "selvom skaderne har været alvorlige, er vores Stillehavsflåde stadig intakt." Officeren sagde, at han personligt havde været vidne til ødelæggelserne, som var langt værre, end præsidenten tillod. Faktisk var alle de amerikanske hovedskibe enten sænket eller slemt beskadiget, bortset fra fem ubeskyttede (og derfor ikke-operationelle) hangarskibe og deres forældede fly. Pelley skyndte sig i trykken med nyheden: "Japanske bombefly fik Pearl Harbor til at ligne et forladt W.P.A.-projekt i Keokuk!" Specialudgaven, der kom på gaden, var en bombe og blev ædt op af en offentlighed, der hungrede efter sandheden, som havde været krigens tidligste offer. Men da justitsministeren viste den sædvanlige forhåndskopi til F.D.R., eksploderede præsidenten som slagskibet *Arizona* og krævede Pelley arresteret den 4. april. Anklagen lød på højforræderi!

Biddle blev tvunget til at bryde sit æresord til Pelley og beordre en storjury til at anklage høvdingen for tolv forbrydelser i henhold til Sedition Act. Under retssagen benægtede den stærkt politisk motiverede anklager, Oscar Ewing, et cigarrygende "stort hjul" i det demokratiske parti, eftertrykkeligt, at den amerikanske stillehavsflåde var blevet så slemt beskadiget i Pearl Harbor, og han

stævnedes flådeminister Knox for at forsikre dommeren (og et stort lyttende radiopublikum) om, at situationen var under kontrol, og at der ikke var grund til alarm. Mens han talte, var de amerikanske militærstyrker på hovedkuldets tilbagetog efter en ubrudt række af nederlag i hele Stillehavsområdet. Men da Pelleys forsvarsadvokat truede med at få hele bjærgningsbesætningen fra Pearl Harbor til at vidne i retten for at støtte *Roll Calls* kontroversielle rapport, droppede dommeren hurtigt hovedparten af anklageskriftet.

Nu blev han anklaget for fejlagtigt at have fremstillet den amerikanske økonomi som bankerot og dermed undermineret offentlighedens tillid i krigstid. Også her var forsvaret velforberedt og stævnedes Mariner Eccles, formand for Federal Reserve Bank, som skulle vidne under krydsforhør og ed om, at den amerikanske økonomi faktisk kun blev reddet i sidste øjeblik af den krigsproduktion, som blodbadet ved Pearl Harbor udløste. Men dommeren knuste stævningen.

Dømt!

Til deres ære vidnede både kongresmedlem Thorkelson og Charles Lindbergh personligt som karaktervidner på Pelleys vegne, umådeligt modige handlinger, når vi tænker på, at de gjorde det midt under Anden Verdenskrig, på et tidspunkt, hvor USA oplevede nederlag fra Stillehavet til Atlanterhavet.

På trods af deres støtte og det mislykkede anklageskrift mod ham (for slet ikke at tale om en total mangel på beviser for forræderisk aktivitet af nogen art), blev Pelley idømt 15 års indespærring i et føderalt fængsel med maksimal sikkerhed. Anklagemyndigheden havde ikke været i stand til at fremlægge et eneste bevis for, at Pelley havde begået forræderiske handlinger; alt, hvad han havde gjort, var at kritisere en uretfærdig krig og den onde præsident, der havde planlagt den. Femogtyve år senere brændte tusindvis af jødiske kommunister og deres hjernedøde ikke-jødiske medløbere amerikanske flag af i gaderne og protesterede voldsomt mod USA's indblanding i Vietnamkrigen; i modsætning til Pelley fik ingen af dem en hård straf. Uden penge var han ude af stand til at appellere. Senere fortalte Lindbergh en journalist fra *Chicago Tribune*, at Pelley ikke var nogen forræder, men en sand patriot, som tydeligvis blev forfulgt for at sige offentligt, hvad et voksende antal amerikanere diskuterede privat. Pelley skulle gøres til et eksempel for disse mennesker: Hold dine meninger for dig selv, eller se, hvad der vil ske med dig!

Forbløffet over sin hårde dom var han en stum fange i den krig, han var imod. Mens den vestlige verden uden for fængslet begik selvmord, læste han flittigt og tænkte dybt. Selvom han var trist, var der noget i ham, der ikke lod ham fortvivle: "En dag vil vi amerikanere se i sandt perspektiv, hvad en fremmed horde på fire millioner jøder gjorde mod os, og hvorfor vi har været så dumme at lide under det." Da det katastrofale årti i 40'erne nærmede sig sin afslutning, var Pelleys datter og svigersøn med hjælp fra gamle kammerater i stand til at indsamle penge nok til en appel. Det mislykkedes, men deres loyalitet var intakt, og de forsøgte igen. I 1952, hvor amerikanere døde unødigt i Asien, præcis som han havde forudsagt, blev Pelley modvilligt prøveløsladt på den betingelse, at han ikke deltog i "politiske aktiviteter af nogen art", et åbenlyst forfatningsstridigt krav, som han var for flad til at bestride. Hans helbred var skrøbeligt, og hans datter og hendes mand plejede ham i familiens hjem i Nobelsville, Indiana.

Sammen grundlagde de et nyt forlag, *Soulcraft Press*, som udgav hans første bog siden krigen: *Something Better*. I den udpegede han Roosevelt som den mand, der var mest ansvarlig for at sætte gang i den sociale omvæltning, som USA oplevede i Vietnam-tiden. "Han var forløberen for nutidens kaos," som ikke desto mindre blev anset for at være nødvendigt for at skabe en stat i nationalsocialistisk stil i fremtiden. Men det var oprettelsen af to nye magasiner, der hovedsageligt beskæftigede sig med mystiske og metafysiske emner, der fik ham på fode igen økonomisk, så meget, at han var i stand til at tilbagebetale alle de loyale tilhængere, der havde bidraget så generøst til hans appel. Som tidligere i livet gav skrivningen ham en følelse af formål og tilfredsstillelse. Og han huskede uden fortrydelse den skelsættende oplevelse, der satte ham på hans vanskelige dramatiske vej i 1928: Det hele virkede skæbnebestemt og derfor en del af et højere formål, som han instinktivt stolede på, selv om han ikke kunne forstå det intellektuelt. I sine sidste år var han lykkelig for sin datters og sine gamle kammeraters kærlighed og tilfreds med at vide, at selvom han fejlede, havde han gjort det bedste, han kunne, på vegne af sin race og nation. Og hans fjender - hans folks fjender - havde hædret ham med et langt fængselsophold. Han levede også længe nok til at være vidne til fremkomsten af George Lincoln Rockwells *amerikanske nazistparti*, et fænomen, der gav ham dyb trøst: Nogen fortsatte den kamp, han havde påbegyndt tredive år tidligere.

William Dudley Pelley døde fredeligt i sin søvn den 1. juli 1965, 75 år gammel. Mens han lå i graven, brændte nogen et kors på plænen foran begravelseslokalet. Det blev aldrig fastslået, om det brændende kors var blevet sat der af en ven eller en fjende. Hans bortgang blev bemærket (selvfølgelig med ond vilje) i de natio-

nale medier, men umiddelbart efter fik hans navn lov til at forsvinde i glemslen.

I 1992 fik den lille by Nobelsville i Indiana endnu en gang kortvarig national opmærksomhed, da en dreng fra nabolaget, der legede uden for sit hjem en midsommeraften, med nød og næppe blev ramt af en meteor, der landede for hans fødder. "Ikke siden fascistlederen W.D. Pelleys død for sytten år siden", rapporterede den lokale avis, "har resten af Amerika lagt mærke til vores samfund".

Pelleys liv som hvid patriot var ligeledes en kometkarriere. Han var vores lands første raceaktivist i nationalsocialistisk stil. Han var forgængeren for Commander Rockwell og White Power-bevægelsen i USA i dag. Han beviste, at vores idé, hvis den fremmes med mod, intelligens og oprigtighed, har magten til at vinde en enorm tilhængerskare, hvilket hans 100.000 tilhængere er et bevis på. Hans levende martyrium i maven på det jødiske bæst gav ham en æresplads i hjerterne på de medkæmpere, der kommer efter ham. Han fejlede ikke, som han troede, lige så lidt som en modig soldat, der gør sit bedste, når han bliver taget til fange af fjenden, fejler.

De historiske omstændigheder tillod ham ikke at skabe det ariske Washington, han drømte om. Men i den langt større kamp for hvidt overherredømme over hele verden kæmpede han den gode kamp; hans kamp var blot det indledende slag i en igangværende krig for den ariske menneskeheds endelige triumf. Høvdingen og hans *sølvskjorter* har gået foran os. De inspirerer os til at følge deres eksempel. Og vores sejrige banner, som en dag foldes ud over planeten Jorden, vil tilhøre lige så meget dem som os!

Kilder:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanter på højrefløjen: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod og Gerald L.K. Smith*, to bind, Yale University

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly

Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligt filosofiske og kunstrelaterede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden her (www.nourishingtheancient.com/truth.htm). Jeg er nlet op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de fleste ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottfried Lank

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Reichlich Rimmer

The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
Hitlerich Reichmann
HITLER in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!